

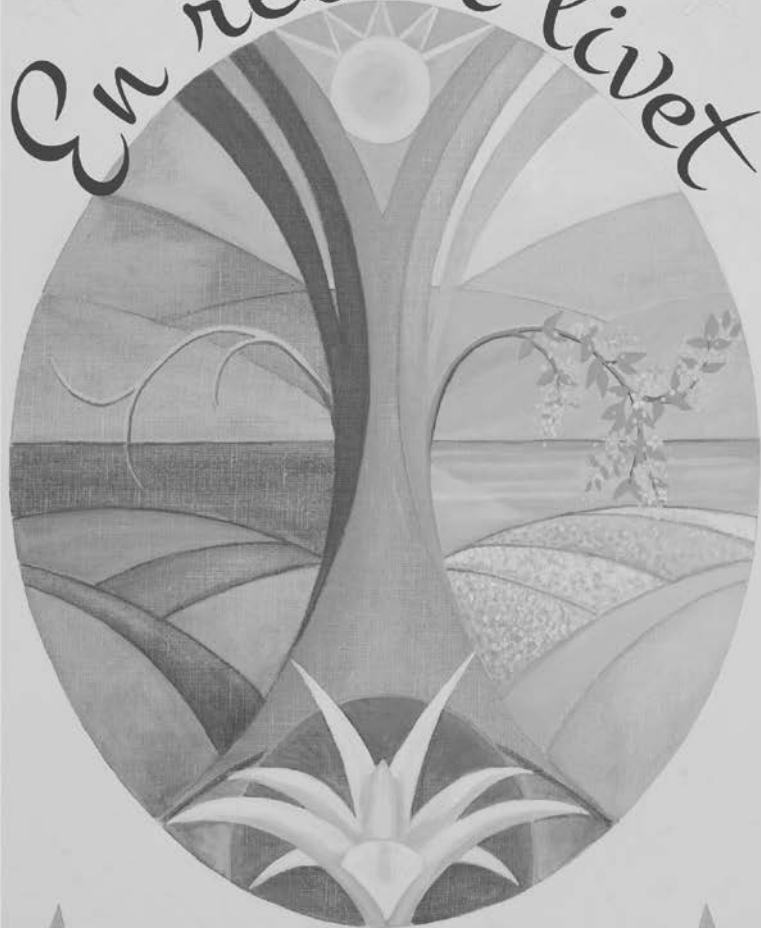
En resa i livet

Britt Henriksson

En resa i livet

Britt Henriksson

Förlagshuset Siljans måsar
www.siljansmasar.com
ISBN: 978-91-89773-17-2

© Britt Henriksson, 2024

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.
Citat och hänvisningar i denna bok används med tillstånd från respektive
författare och/eller rättighetsinnehavare.

Konstverk, bokomslag: Konstnär Åke Falk
Fotografier: Miina och Canva

Grafisk form: LINDROTH Bokformgivare & illustratör
www.monicalindroth.se

Tryck: Scandbook AB. Falun, 2024

Innehåll

Tack till Dig!	7
Del 1	
Nu är det bråttom!	9
Slår din man dig?	11
Vägen utför	15
Arbetsmiljön – Hur såg den ut?	19
Arbetsplatsen min	23
Hemma – Sjukskriven från och med 24 november 2004	25
Tända ljus	29
Försäkringskassan	35
Ta sig upp från botten	39
Året 2008 – Bunkern klar för inflyttning	43
Torpet i skogen – Året var 2009	45
De två kvinnorna från kommunen	49
Njurbäckeninfektion – Vem talade till mig?	51
År 2012 – Nu måste vi sälja vårt hus	53
Döden, döden	55
Stressade bisköldkörtlar	59
Semester med påhälsning i Hälsingland	63
Har vi hittat vår plats?	69
Vi är på gång	71
Inflyttning i vårt nya hus	75

Goda grannar	79
Vintern 2019–2020 Hårmineralanalys	81
Byta bil – Inte helt enkelt för en ”strålningskänslig” person	85
Upp till bevis – Semesterresan under juni 2021 – vecka 22	87
Vad svårt det är!	93
999 – Avslut – Det är dags nu	95
Ett vackert avslut i kärlekens tecken	97
Tack!	99

Del 2 – Betydelsefullt utmed vägen mot framtiden

Gro Harlem Brundtland hos Skavlan den 6 november 2020	103
Vad var det jag såg på himlen?	105
Vi blir vad vi äter	109
Störningar av vårt välbefinnande	111
Allt snurrar på fortare, fortare, fortare ...	115
Mina tankar i tiden	117
Hopp om framtiden enligt djuren	123
Påverkan av vibrationer och frekvenser	127
Kosmos – Alltet – Kunskapsbanken – Fältet	129
Dags för den femte dimensionen?	131
Sanningen och följ ditt hjärtas röst	137
Mina vänners berättelser	139
Oförklarliga händelser	143
Rekommenderad litteraturlista och intressanta hemsidor	149

Tack till Dig, som tar dig tid att läsa min bok!

Den här boken vill jag tillägna våra älskade barnbarn
Andy, Felix, Liam, Benjamin och Loke.

Jag har skrivit den utifrån min egen sanning.
Det jag har gått igenom kan vara svårt att ta in. Men jag
arbetar mig sakta upp i ljuset. Är kanske en slags ljusets krigare.
Men det går inte att göra allt själv. Jag har bett om hjälp,
när allt har varit för svårt och då har jag fått hjälp.

Tack!

Britt Henriksson

Del 1

Nu är det bråttom!

”... att du skriver ner din berättelse”, sa min shaman Gunilla i Undersvik, när jag träffade henne under hösten år 2019.

Ja, jag vet och känner det i hela kroppen. Det är bråttom, mycket bråttom.

Innan jag och min man flyttade upp till Hälsingland, träffade jag en kvinna i vårt grannskap. Hon och hennes man hade flyttat från just Undersvik. Av henne fick jag tips på tre personer, som jag kunde få hjälp av för att komma vidare på mitt livs resa. En av dem var Gunilla.

Första gången jag träffade henne hade jag beställt en healing av min kropp. Jag visste inte vad det innebar, men ett helande lät bra.

Jag fick lägga mig på en brits och sedan började Gunilla med healingen.

Det var mycket som hände, jag frös, svettades, grät och skrattade.

När det hela var klart, tittade Gunilla på mig och sa:

”Har du någon gång funderat över att skriva en bok?”

Jag, skulle jag skriva en bok? Nej, den tanken hade jag aldrig haft.

”Du ska skriva om det du har gått igenom. Många människor kommer att känna igen sig i din berättelse”, sa Gunilla.

Mycket har hänt under de här åren, som jag och min man först måste ta hand om. Men nu är tiden inne och jag har mängder av små lappar med nedskrivna tankar, ord och berättelser. Dags att lägga pussel med bitarna och försöka få ihop det till en helhet.

Att mitt lugn i tillvaron har kommit tillbaka, beror på att jag har hittat min plats att bo på tillsammans med min älskade man och vår älskade katt Musse. Vi är i stort sett färdiga med våra större byggprojekt. Min 96-åriga mamma bor på ett äldreboende en och en halv mil från oss, där hon har den bästa omvårdnad av personalen runt henne.

Våra barn och barnbarn har det bra i sina familjer. Allt flyter på och "corona-influensan" har gjort att jag kan fokusera på skrivandet, nu när allt har lugnat ner sig.

Sist men inte minst, har jag börjat dricka den gröna medicinen, som ska göra mig fri från alla elaka symtom och jag ska bli frisk. Sellerijuice. Tack!

Slår din man dig?

Det sa läkaren på Företagshälsovården efter att ha tittat på mitt ”högröda” ansikte. Detta efter att ha träffat mig ungefär en minut. Jag tänkte för mig själv: Vad är det han säger? Är han helt tokig? Jag fattar ingenting.

Då har du inte träffat min man, han skulle inte göra något sådant mot mig.

Detta utspelade sig i november månad 2004. Jag och min man hade då varit tillsammans sedan 1968, alltså i 36 år och vi är fortfarande ihop efter 55 år och älskar varandra än idag lika mycket, som när vi träffades. Ja, det är sant.

Nästa fråga från läkaren:

”Kan jag få se på ditt körkort?”

Vad ska han med det till? tänkte jag medan jag plockade upp körkortet ur min handväska. Jo, han ville se om jag var lika röd i ansiktet på körkortet, som jag var nu när jag satt framför honom. Det var jag inte, nej.

Den läkaren träffade jag inte någon mer gång, tack och lov. En sköterska kom in i rummet och ”räddade” mig ur den absurda situationen.

Anledningen till att min chef efter samråd med mig ringt Företagshälsovården för besök, var att jag var illröd på kinderna, hade stickningar i huden i ansiktet, brännskador på vänster ögonlock, utmed övre ögonfransen på

höger ögonlock samt på kinderna. Upplevde yrsel på vissa platser på mitt arbete. Just de platser med mycket el. Jag blev alldeles varm runt örat vid telefonsamtal. Det kändes som att flimmerhåren i öronen var så aktiverade att de bara skakade och vibrerade. Dessutom hade jag fått en stark tinnitus, det var som att öronen var som stora parabol och tog in alla frekvenser som fanns. Kroppen var så fruktansvärt stressad. Det kändes som jag måste bort från min arbetsplats. Något var väldigt fel där. Under vissa takarmaturer gungade det i huvudet. På andra ställen fick jag andnöd.

De här sjukdomskänslorna tog jag upp med nästa läkare på Företagshälsovården. Han verkade i alla fall något sundare. Trodde jag.

Vid mitt första besök hos läkare nummer två, sjukskrev han mig i två månader. Det kändes skönt, så jag fick landa i min sönderstressade tillvaro.

Fick också en remiss till hudkliniken på Huddinge sjukhus. Där fick jag träffa en läkare, som tittade på mitt ”högröda” ansikte. Ytterligare en läkare kom in i rummet. De tog fram några pinnar, som de sedan drog med utmed ryggen. De tittade på varandra och nickade, men sa inget. De remitterade mig vidare till en hudklinik på Karolinska sjukhuset i Stockholm. Där ställde de några frågor och remitterade mig vidare till infektionsavdelningen.

På infektionsavdelningen fick jag träffa en kvinnlig läkare, som berättade att jag hade något som hette Rosacea. Hos dem kunde jag genomgå kraftfulla behandlingar med starka läkemedel. För det första kände jag på mig att Rosacea hade jag inte och starka mediciner var ingenting jag ville utsätta mig för, så jag tackade nej till erbjudandet.

Ett halvår efter att jag insjuknat remitterades jag till Arbets- och Miljömedicin på Karolinska sjukhuset. Där fick jag träffa en läkare och vi gick igenom vad som hänt på mitt arbete och mina symtom. Det togs diverse prover och jag fick även träffa en psykolog.

Av läkaren fick jag ett faktablad om elöverkänslighet och hudbesvär vid bildskärmsarbete. Egentligen lite märkligt, då många myndigheter påstår att elöverkänslighet inte finns.

Proverna visade att natrium, kalium, ASAT, ALAT och järn var bra, men kalcium, som ska ligga mellan 2,15–2,50 visade på 2,94. Alldeles på tok för

högt. Detta tyder på att något är fel på någon eller några av bisköldkörtlarna, som i sin tur kan leda till att skelettet blir urkalkat. Har jag fel om jag misstänker att sköldkörtelproblem, bisköldkörtelproblem och struma är en följd av elektromagnetisk strålning? Det är så många som har drabbats och det har krupit allt längre ner i åldrarna.

Läkaren på Företagshälsovården kommenterade aldrig mitt höga kalciumvärde.

Psykologens anteckningar löd: ”Patienten verkar ha god förmåga att hantera den nu aktuella situationen. Hon uttrycker inget behov av psykologkontakt.”

Läkaren på Företagshälsovården beklagade sig för mig och min man att han var så stressad och hade så mycket att göra. Han hade aldrig hört talas om elöverkänslighet, påstod han. Märkligt, när det fanns flera anställda som var elöverkänsliga på företaget han arbetade på.

När det gällde Försäkringskassan, blev det alltmer tungjobbat för mig. De bytte hela tiden handläggare och tyckte att jag kunde gå tillbaka till arbetsmarknaden. Jag hade nu blivit kemikalieöverkänslig dessutom. Anade att det var något som inte stämde, så jag bad om ett registerutdrag från Försäkringskassan. Där framkom att läkaren skrivit att jag var el- och kemikalieöverkänslig men i rutorna för huvuddiagnos hade han skrivit Z65P, vilket betyder ”problem som har samband med andra psykosociala förhållanden”. Dessutom hade han strukit under detta. Försäkringskassan går enbart på huvuddiagnosen.

Jag hade vid flera samtal med företagsläkaren poängterat att jag inte hade eller haft problem, som har med psykosociala förhållanden att göra. Detta hade dessutom styrkts av den utredning jag hade genomgått vid Karolinska sjukhuset.

Så Försäkringskassan fattade sina beslut på helt felaktiga grunder. Klart jag förstod då, att de tyckte jag kunde gå och arbeta.

Nu ska jag avslöja hur ordet diagnos är uppbyggt och vad det betyder: ”Di” är latinskt och betyder ”två”.

”Agnos” är grekiska ordet ”agnostisk” och betyder ”vet inte”.

Alltså två människor som inte vet – läkaren och du själv. Fast visst känner vi själva ofta vad som är fel, eller hur?

Grundlurad av företagsläkaren kände jag mig, besviken och ledsen på honom. Hur kunde han? Detta förde med sig så många felaktiga beslut i fortsättningen.

Så småningom fick jag kontakt med en läkare, som hjälpt många patienter, som haft samma symtom som mig. Hon berättade att det visst fanns en diagnoskod för elöverkänslighet.

Tyvärr var det nu för sent. Jag var redan ”stämplad”.

Det är julaftonskväll. Tillsammans med sina närmaste i familjen sitter Britt vid matbordet och äter julmat. Något börjar så sakteliga trigga igång hennes kropp och hon börjar skaka mer och mer. Försöker stå emot, men det går inte. Hon måste bort, bort till någon lugnare plats.

Britt tar en promenad ner till Mälaren, medan hennes man packar bilen med deras ullbäddar och kuddar, för vidare färd ut på landet, bort från det som gör att hon måste fly. Det känns smärtsamt att ofrivilligt behöva lämna sitt hem och familj mitt under julmiddagen.

Det som påverkar henne och även många andra människor, syns inte, hörs inte, luktar inte, går inte att ta på, men finns där ändå. Detta osynliga kan slå ut både kvinnor och män, ungdomar, barn, djur. Ingen går säker.

Vad var det som hände?

